

[Kai Moltke.]

ved mindrebedragedes udredning af indskud i de sociale boligselskaber.

Jeg ser mig derfor foranlediget til at spørge boligministeren, om regeringen er villig til at tage problemet om fastlæggelse af et ensartet maksimum for krav om beboerindskud ved lejemaal i hele boligmassen op til overvejelse efter indførelsen af ensartede regler for lejefastsættelse i hele boligmassen. Eller hvordan tænker boligministeren sig at få tilvejebragt en retfærdig social balance på dette vigtige punkt? Det kan dog ikke være meningen at opretholde en orden, hvis grundprincip er, at der skal kræves størst kapitalindskud ved indgåelse af en lejekontrakt, når der er tale om landets mindrebedrede og dårligst stillede borgere, mens de mere velstående beskyttes ved særregler i lejelovgivning med hensyn til indskudsgrænser.

Boligminister *Kaj Andresens* svar (23. august 1966):

Efter de gældende lovbestemmelser er det overladt til de kommunale myndigheder at påse overholdelsen af de fastsatte indtægtsgrænser for mindstbedrede, og disse myndigheder skal ikke afgive nogen indberetning til ministeriet om antallet af mindstbedrede, som ved den årlige gennemgang har vist sig at være kommet over de gældende maksimumsbeløb. Ministeriet er derfor ikke i besiddelse af oplysninger om antallet af mindstbedrede, som i de senest forudgående 2 år er ophørt med at kunne betragtes som sådanne.

Det er klart, at lejere af lejligheder for mindstbedrede i de senere års ret dyre nybyggeri vil få deres boligudgifter betydeligt forøget, når de overskrider indtægtsgrænsen for mindstbedrede. Der er her tale om lejligheder, til hvis opførelse der er ydet særlige tilskud, som bevirker, at lejen har kunnet nedsættes, samtidig med at der ikke ved indflytningen skulle betales boligindskud. Når en boligtager ophører med at være mindstbedret, skal der efter loven i

takt med indtægtsstigningen ske en gradvis regulering af lejen, og når hans indtægtsforhold er forbedret så meget, at han skal betale fuld leje på linje med andre boligtagere, skal han tillige — ligesom andre mindrebedrede boligtagere — betale det almindelige boligindskud. Det videregående sigte i disse bestemmelser er, at den pågældende lejlighed eller en anden lejlighed i bebyggelsen herefter skal kunne stilles til rådighed for en anden mindstbedret familie, således at det sikres, at de lejligheder, der i den enkelte bebyggelse er opført med tilskud, til stadighed kan anvendes til den mindstbedrede del af befolkningen.

De nærmere regler om gennemførelsen af den nødvendige lejeregulering i disse tilfælde findes i boligbyggerilovens § 106, hvorefter lejenedsættelsen skal aftrappes med 3 pct. for hver 100 kr., husstandsindkomsten overstiger grænsen for mindstbedrethed. Det er altså herved sikret, at lejeforhøjelserne kan gennemføres gradvis under hensyn til den pågældende boligtagers indkomstforhold. De kommunale myndigheder har dog tillige mulighed for at bestemme, at der ikke skal ske lejeforhøjelse, hvis der, inden forhøjelsen træder i kraft, er indtrådt en varig og betydelig forringelse af boligtagers eller hans husstands indkomstforhold, således at den pågældende fremtidig vil opfylde betingelserne for fuld lejenedsættelse.

Det største økonomiske problem i disse tilfælde vil dog — navnlig i nybyggeriet — sikkert være betaling af boligindskud. Efter bestemmelsen i boligbyggerilovens § 73 har den enkelte kommunalbestyrelse imidlertid mulighed for at hjælpe i disse tilfælde. Kommunalbestyrelsen kan i et nærmere angivet omfang ved socialt byggeri betale, yde lån til eller garantere for lån til betaling af boligandel eller boligindskud, og i visse tilfælde har kommunalbestyrelsen en egentlig pligt til at yde denne hjælp. Det må også fremhæves, at der ikke i disse tilfælde gælder noget ubetinget krav om, at boligindskuddet skal betales kontant på én gang.